

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDÁSZATI HIRLAP.

A DEBRECZENI BALOLDALI PÁRT KOZLÖNYE.

Megjelen hetenkint ötször: hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Hirdetési díj:

Öt-hatásos petitorált 5 kr.
Nagyobb terjedelmű, mint szintén több
izbeli hirdetések, alku szerint a leg-
olcsóbb árért.
Bélyegdíj: minden beiratásért külön
30 kr.
„Nyilt-tér”-en megjelenő közlemény öt-
hatásos sorra 15 kr.
Név- vagy bérmentesen beküldött kéz-
iratok nem vétettek tekintetbe. — Ugy
szintén kéziratok sem adnak vissza.

Előfizetési árak:

Helyben és postán küldve:
Egy évre 10 ft — kr. 1/2 évre 2 ft 50 kr.
Fél évre 5 „ — „ — „ — „
Előfizetési pénz minden közlemény,
Főpíaci, Fecsey-kéz, földszinti
a szerkesztőségbe bérmentve küldendő.

Előfizetheti helyben:
Teleki K. Lajos könyvkereske-
désében s a szerkesztőségben. — Egyébütt
a postahivatalok utján.

KOSSUTH LAJOS

levele

Oláh Károlyhoz, a „Debreczeni”
szerkesztőjéhez.

28 Via Bertholet
Turin, jan. 18. 1874.

Két kérdést intéz ön hozzám jan. 7-kei becesse levelében. Az első az: mi véleményben vagyok a „Balközéppárt” november 7-kei határozatáról? A második az: védhetik-e annak létrehozói elváltatásukat azon egykoron általam is említett mondatlaltól: hogy — a politika az exigenciák tudománya?

Van szerencsém kérdéseire válaszolni. Nehogy azonban, mint az a most idézett mondatlaltól is történt, szavaim félremagyarázathassanak, előre kell bocsátanom: hogy én ismert álláspontomnál fogva, nemcsak a „Balközéppárt” eredeti álláspontját, de még a 48-as pártét sem tartom kielégítőnek; mindamellett azonban nagy fontosságot helyezek arra, hogy hazánkban a közösiyes közjogi ellenében, egy határozott elvű közjogi ellenék létezzék: mert ha még ez is szétmállanék, ha nem lenne, vagy csak jelentéktelen töredékekben lenne párt, mely hazánk függetlenségét és aspirációját, ország-világ előtt ernyedetlen erélyvel képviseli, úgy én nemcsak a jelent vizsgálnom, hanem a jövőt is reménytelenné tekintem s legelőbb csak számítás alá nem eshető vélemlenek lehetőségében kereshetnek támaszt a kétségbeesés ellen az iránt, hogy hazám még eljuthat azon állásra, melyre jogosított-nak is tudom, hivatott-nak is hiszem.

Ezen s csak ezen szempontból érdeklődöm az országgyűlésen képviselt pártok kebelében forrongó evolúciók iránt; mely pártokon különben én, merőben különböző álláspontomnál fogva, egészen kívül állok. De — szempont eléggé fontos arra, hogy érdeklődjem; s ha ennek folytán egyet rosszak, más helyes-
lek, az ellen tiltakoznom kell: hogy helyeslésem ajánlása magyaráztassék.

Ezzel áttérek ön első kérdésére. Én a „Balközéppárt” nov. 7-kei határozatát illetőleg egészen helytelen, azon nézetet, melynek ön beces lapjában alaposan is, határozottan is kifejezté adott. Én azt a határozatot az ellenéki álláspont feladásának, elváltatásának, hátralepő apostasiának tartom. Határozottan annak tartom.

Azon szóbeli reservata, miszerint elveiket aludni hagyják ugyan, de feltartani mondják, talán jó lehetett arra, hogy a határozat létrehozói (kiknek jóhiszeműségét nem vonom kétségbe) maguk magukat „in foro conscientiae” megnyugtassák; de a részrehajlatlan bírálat ítélőszéke előtt legkisebb értékkel sem bírhat, miután ugyanazon egy lélekzettel a szóbeli feltartást, tetteleg egészen semmivé teszik azon nyilatkozatuk által, hogy a közösiyes alapon is készek kormányra lépni, koalícióban a Deákparttal.

Nem lehet ezt a két dolgot egy kap alá hozni. Nem lehet a káposztást is épségben hagyni, meg a kecskét is jól lakatni vele. A közösiyes alap az ellenéki közjogi elveinek merev tagadása, egyenes ellentét; mint viszont ezek amannak. Aki a balközéppárt közjogi elveit fel akarja tartani, az nem ajánlkozhatik a közösiyes alapon kormányt vállalni; aki erre ajánlkozik: az nem tartja fen pártja elveit; ha mondja, hogy teszi: üres hangot mond.

Sőt még ennél is rosszabbat cselekszik. Árt az ellenéki közjogi álláspontjának, gyöngíti erejét, compromittálja jövődjét. Nem foroghat fen erre nézve a kétségnek még csak ányéka sem senki előtt, aki a kérdéssel pártnyilatkozat horderejéről magának tárgyilagosan számot ad. Én nem tartozom azok közé, kik minden fonák lépésnél nemtemlen indokot szagálnak. Egyáltalában nem veszem kétségbe, hogy a nov. 7-kei pártathározat létrehozói tiszta motívumokból indultak ki, midőn egy szerencsétlen perczben magukat azon szerencsétlen eltökélésbe beledisputálták, hogy a közösiyes alapon is készek kormányba lépni.

Látták, hogy az ország bajban van s azt hitték (csodálom, miként hihették):

hogy ha a Deákpart jobbainak coalitióra ajánlkoznak, ezek megnyugtatta közjogi tekintetben azért, hogy az ajánlkozók kötelezik magukat közjogi elveiket aludni hagyni s a közösiyes alapon venni részt a kormánykodásban: kapni fognak az alkalmon, hogy pártjuk reactionarius elemeitől megszabaduljanak; s e feltevésből indulva ki a jó baloldaliak, azon reménynek adták át magukat, hogy coalitióra lépve a Deákpart jobbjaival, ki fogják az országot nyomasztó bajjaiból szabadíthatni, s még — mirabile dictu! — a deformok teréről igazi reformok terére is fogják a kormányt terelhetni.

Ilyen volt az indok, nem kételkedem felőle.

Én határozottan tagadom, hogy a közösiyes alapon letehetőes lehetne akár a szabadság igényeinek, a nemzet géniusának s a józan közgazdászat követelményeinek megfelelő reformokat létrehozni, akár az ország nyomasztó bajait egyökre megörvösölni.

Az elsőt azért nem, mert korántsem a vele szövetséges reactionarius elemek iránti kíméletből adott a Deákpart reformok helyett deformokat a nemzetnek, hanem azért, mivel a deformok a közösiyes alapon bátyául, támaszul szolgálnak. A másikat azért nem, mert tény, hogy elkezdve a központosítási irányon, mely a nemzet testén, lekén hét év óta elművelt procrustesi mütétek hosszú sora ránk sárga-fekete vonalként végigvonul; keresztül a deficitdagályon, — a pazar gazdálkodáson — a vele kapcsolatos „szabad vásár” rendszeren — a nép nyomasztó pénzügyi helyzetén — a hitelhiányon, — az ipar pangásán, a kereskedelem gyámoltalanságán; le egészen a kormányrendszerre emelt coruptióig: nincs az országot nyomasztó bajok közt egy is, de csak egyetlen egy is, a mely vagy egyenesen a közösiyes alapról ne származnék, vagy legalább a közösiyes alap fatális exigenciáinak befolyására ne volna legnagyobb részben visszavezethető.

Még ama „hü bele Balázs, lovat ad isten” módra, minden discretió, minden szemérem nélkül tulhajtott szédülés is, mit productív beruházásnak hívnak, igen nagy részben, a nép adózó képességével arányban nem álló azon abnormis állapot nyomására vezethető vissza, melyet a közösiyes alku teremtet. S e nyomás annyira meg, hogy a közösiyes alapon, még csak a világtörténelemben példátlan ama szégyen és nyomorúságot sem sikerülend hazánkról elhárítani, miszerint egy amyi millióból álló nép, mely magát nemzetnek hívja, még csak annyira sem uralja saját háztartásának, hogy egy pénzügykibocsátási saját bankot állíthasson fel. Mert hát nemcsak annyiból áll am az a közösiyes alap, a mennyi felőle a törvénybe beírva van, (pedig bizony már ez is elég a borzalomig!) hosszú annak a farka a gyakorlati életben; hosszú végtelenül.

Amde tegyük fel a lehetetlent. Tegyük fel, hogy a nov. 7-kei határozat létrehozói — ha kosarat nem kapnak, — csakugyan sikerülendek a közösiyes alapra állva, kiszabadítani a nemzetet nyomasztó bajjaiból, mit cselekedtek volna tulajdonképpen?

Cselekedtek volna azt, hogy tetteleg kapacitáltak volna a nemzetet, miként a baj korántsem a közösiyes alapon van, hanem csak az emberekben volt, s hogy jobb, s ügyesebb emberekkel a kormányrudnál biz a közösiyes alapon is szépen meglehet Magyarország!

Más szóval, cselekedtek volna azt, hogy ők maguk, ők! a bihari pontok alkötői! consolidáltak volna a közösiyes alap állandóságát!

Nincs e dilemmából menekvés. Vagy nem segítettek volna apostasiájuk árán az ország bajain; s ha így, ugyan mi nek idézték elé meghasonlást saját táborukban? minek gyengítették meg az ellenéki tekintélyes állását? — vagy segítettek volna az ország bajain, s ekkor consolidáltak volna a közösiyes alapot; a pillanatnyi enyhülés tallencségeért odaadták volna a nemzet szent örökségét.

Aztán beszéljenek nekem „elveltartásról!” Nyujtogassák választóiknak

a kongó phrasiskok mézes madzagát! Nem ér az uram! semmit. Az ily dolognak angol neve: „humbug”, mely szónak értelme Webster szerint ez: an imposition under fair pretenses. Teljes joggal eldallohatják ez elvontatásról a debreczeni diákok az ismeretes magyar rythmüst: Nincsen abban semmi virtus s a többi.

És mi hozatik fel e meggondolatlan hátralépésnek. — e sajnálatos apostasiának mentségei? Felhozzatik az: hogy ez idő szerint ugy sem lehetne az ellenéki közjogi elveinek értékesítésére semmi sikeres lépést tenni, tehát nem árt aludni hagyni az elveket; s e képtelen sophisma támogatásában még gunyhoz is folyamodtak! Egy szövívőjök, (kitől megvallom, annyit impietast nem vártam volna) lyukas mogyorogogatásnak csufolta a nemzet elvesztett államisága jajkiáltását, a mit még akkor is tiszteletben kellene tartani, ha a nemzeti jellem súlydebb békájáról egyetlen egy hang „unter Larven die einzige fühlende Brust” kiáltánál is!

De én kerekem tagadom, hogy ez idő szerint semmit sem lehet tenni az ellenéki közjogi elveinek érdekében. És pedig tagadom, nem is a magam szempontjából, nem mintha arra akarnék itt és most hivatkozni, hogy mit tehetne nemzetünk, ha akaratának határozottságával jogai színvonalára felemelkednék, hanem tagadom egyenesen azon békés hajlamu, loyális (hogy ne mondjam, hyperloyális) párt szempontjából, melynek eljárását taglalom.

Mert ha többet nem lehetne is tenni, (mit én el nem ismerék), annyit mindenesetre lehet tenni, hogy a nemzet ernyedetlen kitartással óvassék — és megóvassék azon rettenetes szerencsétlenségétől, hogy a közösiyes járomba belecsökörjék, beletörődjék. Nagy dolog ez uram, szerk. ur! Olyan dolog, mely nélkül még csak remény sem lehet egy jobb jövőről. S mert ily nagy dolog, tehát nagy kötelesség is. Elengedhetlen kötelesség.

Aztán lehet s ismét az ő loyálisai szempontokból, mindenesetre lehet azt is tenni, hogy ismét és ismét evidentiába állítsa országvilág előtt azt, hogy egy közvetlenül, mint közvetve mennyit contribuált a közösiyes állapot ahoz, hogy Magyarország a tönkrejutás mélységének szélére jusson: mind közelebb és közelebb hozzák a fejedelem, mint a „másikfél-belátásához, hogy ez tarthatlan állapot, mert tönkretrézi az országot; pedig ezt aztán nemcsak Magyarország sinli meg, megcsinlik azt mások is keservezen.

És minden nemzetre nézve, mely akár balszerencse, akár saját hibája folytán állami önállását elvesztette, végtelen fontosság rejlik abban is, hogy a hatalom lassa és felyváltás lássa, miként a nemzet egy tekintélyes része e veszteségbe soha és semmi áron és semmi körülmény közt bele nem nyugszik, s hogy az elvesztett önállás visszakövetelésétől figyelmet sem áldás, sem semminemű csapás el nem téritheti.

Senki sem fogja tagadhatni, hogy mindezt a jelen körülmények közt is meglehet tenni; én pedig még azt teszem hozzá, hogy ép a jelen nyomasztó körülmények oltanok, miszerint még ha eddig aludni hagyta volna is az ellenéki közjogi elveit (aminthogy bizony legalább szundikálni nagyon is sokat, nagyon is gyakran hagyta) most, épen most lenne ideje az „alvó leányzó” felrészni álomból hatalmasan.

Először azért, mert — amint már említettem — Magyarország tönkrejutását bizony megcsinálnék a Lajthán tul s meg a Burgban is. Másodsor azért, mert e tekintetnél fogva a jelenlegi bajözömben a közösiyes hatalomra nézve a pressioanak egy neme rejlik. Pedig szép rózsaszín sima időkben soha még egy nemzet sem szerzte vissza elvesztett vagy elpazarolt jogait.

A jogelvesztésből származott bajok a jog visszaszerzésnek leghatalmasabb szövetségesei. És a nov. 7-kei pártathározat létrehozói, a helyett, hogy e szövetség előnyeit érelyesen felhasználják, mit cselekszenek? Ép a jelen perczet szemelik ki arra, hogy a nemzet önállási aspiratioit elaltassák az aludni küldött

elvek mákonypárnáin; elveik árán ajánlkoznak a körülmények pressioját a hatalom vállairól elhárítani; és semmi sürgösebb, semmi magasztosabb teendő nem ismernek, mint azt, hogy Bécsset kapacitálják, mikép a Magyar olyan jó bolond, hogy csak bajának kell lenni, miszerint figyelme a legeslegfőbb érdektől, önállásának visszakövetelésétől elforduljon s közjogi elveit még az ellenéki is szépen aludni küldje.

Szerencsétlen politikuskok! Hát nem látják-e be, hogy ha Bécsset erőlt kapacitálják, biztosan lehetnek felőle, hogy figyelemelfordító bajoknak szükítenek az ország bizony sohasem lesz. Majd gondoskodik erről az a soha jól nem lakható Moloch, mit „birodalmi egységnek s nagyhatalmi állásnak” neveznek.

Ezeket akartam szerkesztő ur! első kérdésére válaszolni. Igenis, a nov. 7-kei pártathározat feladja az ellenéki közjogi álláspontját; „jobbra át” fordul a közösiyes alap felé; tetteleg egyházat cserél s a ki ezt teszi, az hiában mondja, hogy hite nem változott.

A retrograde apostasiák politikában mindig sajnálatosak. Megingatják a tömeg bizalmát az értelmiség iránt s a hit és bizalom helyére vagy a vársz áll, vagy az osztálygyűlölet, mely zavaros időkben harcmező a kégis is elfajulhat. De én minden apostasia közt legsajnálatosabbnak épen azt tartom, amely mást mond, mint amit cselekszik. A kendőzetlen apostasia sokaknál rensensust képez s ez kintartásra ösztönözhet. De az amolyan „aludni hagyjuk, feltartjuk” szépitgetés meglopja a nemzet éberségét. Olyan, mint a dajkadal, vagy a bölesőringatás, — altat.

Pedig Sámsonnak aludtában nyirta le hajját Delila. Én igen nagyon sajnálom, hogy annyi jeles tehetségű férfiak kiállottak az ország önállását visszakövetelő táborból. Bár megfontolnák, hogy bizony elváltatásukkal még csak azt sem érték el, hogy csak egy hajszálnyival is többet tehessenek az ország egyéb bajainak orvoslására, mint amennyit tettelek volna, ha álláspontukat nem változtatják. Tévedni emberi dolog; de a tévedés beismerése a legmagasztosabb látvány, mit ember az erkölcsi téren nyujthat. Bizonyosan csak nyerhemené polgártársaiak jóvéleményében, csak fokozhatnák a haza javára befolyásukat s tehetőségüket, ha tévedésüket beismerve, a s elhagyott zászlóhoz visszatérnének.

De nem hiszelgek azzal magammal, hogy az öreg számlázott győne szava keresztényelhat apartszenvedély hullámdagályának dörgésén s a „Rechtshaberey” fulzugásain.

Ítem az szeretem feltenni Debreczenről, (csaknam ezt írtam: megóvóm Debreczentől), hogy személyes tekinteteknek sem a haza javát, sem amit ezzel azonos, saját elhűségét alárendelni nem fogja, hanem tartalmatlan őrösségük szerint méltó nyolva a tényleg ugy is semmivétett elv feltartási phrasiskokat: tántoríthatlanul megmarad annak minden időben s minden körülmények közt megkövetelése mellett, amit Csávolszky képviselő „Baloldali” című jeles lapjában ekkézt fejezett ki: „Házánkat önálló magyar államnak akarjuk, melynek megvan minden kelléke: hadserege, pénzügye, külképviselete s mely érdekének teljesen megfelelő önálló kereskedelmi politikát követhet.”

Nagyon váratlan, nagyon szomorú látvány volna, ha az a Debreczen, melynek nevezet oly nagyserű emlékezetek csatolvák, kevesebbet írna zászlójára.

Szerkesztő ur! második kérdésére néhány rövid szóval felelhetek. Czelélfeladást, elváltatást, kormányra ajánlkozást a vallott elveikkel ellenkező alapon soha sem lehet azon mondatra hivatkozással menteni, hogy a politika az exigenciák tudománya.

A politika nem czél, hanem a czél-nak szolgálója. Feladata: megválasztani az eszközöket a czél kivételére. S mert az eszközök megválasztásánál a körülmenyeket számba kell venni: annál fogva a politika az exigenciák tudománya. Így érti ezt a világon mindenki, aki vagy szándékosan félremagyarázni, vagy

az eszköznek a czélt szolgálójává tenni nem akarja. A nov. 7-kei pártnyilatkozat létrehozóiak hivatkozása a politika exigenciáira, épen olyan, mint ha az ellenséghez átszőkő katona a tactica exigenciáira hivatkoznék. Csak akkor lehetne e hivatkozások értelme, ha ennél kémléti szándékot, amott hypocorisist tennék fel. Mit én bizonyosan nem teszek. Fogadja szerkesztő ur sat.

Kossuth Lajos.

— Midőn hazánk legnagyobb fiának fen-
tebb olvasható nagybecsű levelét közölni
szencsén van, s elbizakodást kizáró büszkeség-
gel hivatkozunk rá, mint amely politikai párt-
állásukat helyeslésre méltatja: ajánljuk azt
elvtársaink s minden igaz magyar honfi figyelmébe!

— A 21-es bizottság albizottsága
tegnapelőtti gyűlésén eljárása módjait felett
tanácskozott, a decentralizációt elvét elfogadta,
s annak alkalmazását a belügyéségen kezdi.

— Somssich miniszteriuma. Somssich a
képvélselőház tegnapelőtti ülésén a következő
új miniszteri névsort hozta forgalomba: Kormá-
nyelnök Sennyey B. továbbá Gyözy Kálmán
igazságügyér, Lónyay Menyhért pénzügyér,
Gorove Antal földmívelésügyi, Tisza Kálmán
belügyér, Trefort közoktatásügyér, Zsichy ke-
resk. ügyér. A nyilván bolond világot élünk,
nem lehetetlen az ily kormány sem. Egyébként
— ha a hír valótlán, — Somssich lelke rajta.

— Karánsebesről szomorú dolgokról érte-
stik lapunkat. Ugyanis Doda képviselővé vá-
lasztások a választók — mintegy 6500-an —
román színi zászlók alatt jelentek meg, magyar
nemzeti lobogók csak egy volt; a választást kö-
vetett vacsora alkalmával magyar közönség egy
sem volt, egy német, a többi nyelven beszélt
Doda. A „magyar honatya” — a császár
éltette, egy oláh pap a román választókért ivott,
a többi a román nemzetet (?) s nyelvet vette
dicsheszébe tárgyalt. Itt az hinné az ember
írja tovább levelezőit, — hogy jogi tekintet-
ben Ausztriában van, más tekintetben pedig
Oltárszágot látja itt az ember. Beszéltes, jó
nép volna ez, ha igaztól félre nem vezetnék.
A katona diktatúra megszűnése után kezd bi-
zalommal lenni az anyaország iránt. Hanem
isten mentse meg a hazát attól, hogy Szörény-
megyét Krassóba olvasszák be, s ez által a
16 mérföldes távoli orvosiakról, s a Lugoshoz
50 mérföldre eső orvóidektől azt követeljük,
hogy azok Luzosra menjenek politikai jogaik
gyakorítására. Ha e népek meghagyják a me-
ggyét és törvényszéket, s lelkiismeretes embere-
ket fognak alkalmazni, igazságot gyorsan szol-
galtatnak, e nép oly hü lesz az anyaországhoz,
mint most a — császárhoz. (?) El kellene
csapni az azeledést, kapitányt, szolgabírákat,
kik polgári tisztviselő létkre kardosan teljesítik
a közigazgatási teendőket. (Óhajtanó volna,
hogy a kormány az ily jó akaratú felszólaló-
kat figyelembe venné.)

— A király Andrássy gr. kíséretében teg-
nap reggel a magyar fővárosba érkezett.

— Szlavy kormányelnök — hír szerint
— a 21-es bizottság működésének bevezése
után lemond. — A Gorove-Horváthféle ár-
nyalat a keleti vasútügyben a kormány ellen
foglalt állást. — Lónyayról azt a hihetetlen
beszélők, hogy új év óta nem fizeti azon lapo-
kat, melyek őt támogatták.

— Magyar belügyminiszterem előterjesz-
tésére Herteleny József nagy-kikindai tör-
vényészeki elnököt Forradalmegye főispánjává
kinevezem. Kelt Bécsben, 1874. évi január hó
19-én. Ferencz József, s. k. Gr. Szapáry
Gyula, s. k.

— Vasmező főispánja, Erunt Sándor
beadta lemondását.

— Legfelsőbb rendeletre néhai Mária
Terézia, molnai grófné, szül. portugali kir.
hígnő, 6 kir. fenségéért az udvari gyász csütör-
tök, jan. 22-től kezdve tíz napon át, azaz jan.
31-ig bezárólag, a néhai Erzsébet özvegy por-
rosz királyinnét fennálló udvari gyászszal együtt
fog viselteni.

Színházunk ügyében.

— Rosz időköt élünk. Tehát csakugyan
igaz volna, hogy Debreczen város közönsége
a magyar nyelv művelése, s a nemes erkölcsi
irány megkedvelésére és kifejtésére, a széper-
ték a józólás emelésére s fenntartására fel-
állított nagyszerű színháza ügyét rosszul alkalm-
mazott gazdálkodási indokból, elejtétn. A köz-
művelődés ezen ragyogó oltárát a romboló idő,
a fölemészítő feledékenység és tapintatlan ke-
zek dölésainak engedje át?!

Vajon igaz volna-e, hogy azon néhány
bizottmányi tag — kik a vegyes bizottmány
többségét alkotják — a városi közönség véle-
ményét, szándékát, akaratát, fejezte volna ki,

kiséri a bizottság s a népes képvé-
lőség.
ny nem szoritkozik az albizottság ál-
lások kérdéscsoportra, hanem saját
ak indoklását tekintvén a maga
a közigazgatás kérdését csak mel-
terálja, és felkarolja előadásában az
tias rendezésének összes tényezőit.
az egyensúly helyreállításának égető
arán és a közigazgatás, szellemi s
ésünk valamint politikai állásunk
A takarékoság egyik legfontosabb
s államháztartás rendbehozatalának
melyben erőnlézet merően mozog-
ny, egy normálbudgettel kell meg-

általános szempontok kitézése után
a resortokat, és kimutatja a le-
arításokat. Javaslátot tesz a vasúti
társi alap előteremtésére, a mely
naga nevezetesen le volna szállít-
ny vasutak összefoglalása és a du-
tutaknak szintén egy társulattól
ése által. A megyék beosztásának
lakítását szölo nem helyesli. A
vezett szabályozást szintén el-
nyvott az érték-catester elfogadását
főlemeléshez csak akkor fogna
szerítés minden egyéb eszközök
ny adomény ajánlása az általa
ny adót, mely az eddigi adóne-
nyeredeténem rovatnak
ny 1 órakor fejezte be.

ny kérdésére nézve a vita befejezet-
ny ügy kérdése került szünyegre.
ny Gorove István a következők initt-
ny dóján ki a 21-es bizottság egy g
ny albizottságot, mely tekintettel a mi-
ny elterjesztést kimutatásokra s
ny vége a közigazgatás egyes ágazat-
ny területek szervezése beosztását s
ny szerit, adjon jelen pénzügyi hely-
ny követelményeinek megfelelőleg
ny kiadásoknak szükséges alapozása

ny szölkét még Gyözy, Kerkápoly,
ny Kálmán, ki Gorove indítványába
ny tja, hogy „tekintettel a minisz-
ny közzét és közlendo előterjeszté-
ny albizottság tárgyalásában kifejtett

ny szög többsége Gorove indítványát
ny elfogadja. Az albizottság tago-
ny közt beadványt megválasztattak:
ny Lónyay Menyhért, Tisza, Gyö-
ny ny, Kerkápoly, Horváth Lajos

ny Délutáni posta.
ny emélyem körüli magyar
ny előterjesztése folytán Liszt Fe-
ny magyar hangművészet emelése és
ny elők előmozdítása körül szerzett
ny érdemei a Ferencz-Józsefrend kö-
ny z a csillagot adományozom. Bu-
ny január 10-én. Ferencz József, s.
ny S. k.

ny kérésre s kiadókajánlás:
ny LAJOS KAROLY.
ny Főmunkatárs:
ny IMRE KAROLY.

ny yilttér.
ny iadó lak.

ny ső szereségő társulat tulaj-
ny artozó cseglédutemzi 3-dik sor
ny levő házánl egymásból nyíló
ny konyha, kamara, pince és
ny ornárd 1-ső napjától ki-
ny zetheti ugyanazon házánl lévő
ny dájában. 521-3

Gazdag választék:
14 A farsangi idényre:
s f himzett ingek,
Gallérok és kézelők
Chapeaux de Claque.
Valódi francia
női és férfi
keztűk,
Bábi nyakkendők,
t: Illatszerek,
6: „Coudray” Párisból
Atkinson Londonból.
9-

ny ez iránt a tulajdonos Ny-
ny s s a Tisza banknál, vagy
ny mester-utczai 1120. sz. ház-
ny 37 3-3

